

T. RUBATSCHER S. J.:

**Co
věří
katolík?**

PRELOŽIL J. POUL

Nr. 9552

*Ex Consistorio Vicarii Capitularis
Brunae die 21. Augusti 1941*

IMPRIMATUR:

Dr. Jos. Kratochvíl.
Vicarius capitularis.

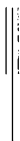
NIHIL OBSTAT:

M s g r. Joannes Staněk.
censor.

T. RUBATSCHER S. J.:

CO
VĚŘÍ
KATOLÍK?

K čemu je člověk na světě?

Aby vůli Boží plnil a za to byl spasen.

Sloužiti Bohu a za to býti věčně blažen — toť úkol člověka na zemi. Od Boha, pro Boha, k Bohu.

Co Bůh od nás chce?

Bůh chce:

1. abychom věřili Jeho učení; víra nám ukáže cestu;
2. abychom zachovávali Jeho přikázání; budeme-li zachovávat přikázání, půjdeme touto cestou;
3. abychom přijímali svátosti a
4. k Němu se modlili; neboť tím dostaneme sílu, abychom šli touto cestou.

V kolik částí hlavních se dělí tento katechismus?

Ve čtyři, z nichž

první jedná o víře,

druhá o přikázáních,

třetí jedná o milosti a svátostech,

čtvrtá jedná o modlitbě.

VYZNÁNÍ VÍRY

Jak zní apoštolské vyznání víry?

1. Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země —
2. i v Jezu Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho;
3. jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny;
4. trpěl pod pontským Pilátem, ukřižován, umřel i pohřben jest;
5. vstoupil do pekla, třetího dne vstal z mrtvých;
6. vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha, Otce všemohoucího;
7. odtud přijde soudit živých i mrtvých.
8. Věřím v Ducha svatého;
9. svatou Církev obecnou, svatých obcování;
10. hříchův odpuštění;
11. těla vzkříšení
12. a život věčný. Amen.

PRVNÍ ČLÁNEK VÍRY

Co znamená slovo »věřím«?

Přijímám pevně jako pravdivé vše, co Bůh zjevil, poněvadž právě On to zjevil.

Které pravdy musíme především znát a věřit?

Šestero pravd základních:

1. že jest jeden Bůh;

2. že Bůh jest nejvyšší spravedlivý soudce, který dobro odměňuje a zlo trestá;
3. že v Bohu jsou tři osoby: Otec, Syn a Duch svatý;
4. že Bůh Syn se stal člověkem, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a na věky spasil;
5. že duše lidská je nesmrtelná;
6. že milosti Boží je k spasení nevyhnutelně potřeba.

Kdo jest Bůh?

Bůh jest pouhý Duch, který má nejdokonalejší rozum a svobodnou vůli. Je Stvořitel nebe i země. Bůh je věčný, nekonečný, dokonalý, vševědoucí, všemohucí, všudypřítomný, dobrotivý a spravedlivý.

Kdo nám říká, že Bůh je?

1. Rozum. Svět, život rostlin, zvířat, lidí, přírodní zákony, podivuhodný a účelný řád ve světě i hlas svědomí v nás svědčí o jsoucnosti Boží.
2. Zjevení: »Já jsem Hospodin, Bůh tvůj.« (II. Mojž. 20, 2.) »Každý totiž dům staví od někoho, ten však, jenž postavil všecko, jest Bůh.« (K Žid. 3, 4.)

Kolik osob je v Bohu?

V jednom Bohu jsou tři osoby: Otec, Syn a Duch svatý.

Bůh sám sebe poznává a tato myšlenka Boží je Boží Slovo, Syn.

Otec miluje Syna, Syn miluje Otce, tato Láska je Duch svatý.

Bůh Otec — stvořitel.

Odkud je svět?

Bůh jej stvořil ke své oslavě a k našemu blahu. Jeho Prozřetelnost svět zachovává a řídí.

Proč Bůh dopouští utrpení?

1. Aby nás zkoušel — Job, Josef egyptský, mučedníci;

2. abychom činili pokání;

3. abychom si zasloužili větší odměny pro nebe.

Proč Bůh dopouští hříchy?

Poněvadž člověk má svobodnou vůli a tak může dělati dobro nebo zlo, zasloužiti si odměnu nebo trest, nebe nebo peklo.

Bůh stvořil též anděly (duchy) a lidi.

K čemu stvořil Bůh anděly?

Ke své oslavě a k naší ochraně (strážný anděl).

Z čeho se skládá člověk?

Člověk se skládá z těla a z nesmrtelné duše.

Jací byli první lidé Adam a Eva v ráji?

Byli dobří, blažení a nevinní, měli posvěcující milost, jasný rozum, pevnou vůli a tak byli nadpřirozeným i přirozeným obrazem Božím.

Zůstali stále dobrými?

Ne, neboť zhřešili, a tento hřích zdědili všichni jejich potomci, s výjimkou Panny Marie. Dědičný hřích.

DRUHÝ ČLÁNEK VÍRY

i v Jezu Krista, Syna Jeho jediného, Pána našeho.

Kdo jest Ježíš Kristus?

1. Jednorozený Syn Boha Otce,

2. Bůh a spolu člověk,

3. Náš Pán. Osoba Kristova jest jednotící, zůstávající a vše ovládající moc v Církvi.

Kdo nám říká, že Ježíš Kristus jest opravdu Syn Boží?

Nebeský Otec, Ježíš Kristus sám (jeho činy, jeho učení), apoštolové, svatá Církev. (Viz stranu 41.)

TŘETÍ ČLÁNEK VÍRY

. . . jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny.

Jak se stal Syn Boží člověkem?

Bůh Syn přijal v lůně Panny Marie působením Ducha svatého lidskou přirozenost. Poněvadž Panna Maria v Betlemě porodila Syna Božího, právem se nazývá »Bohorodička«.

V Kristu jsou dvě přirozenosti: božská a lidská, ale jen jedna osoba, božská.

Proč se stal Syn Boží člověkem?

1. Aby za naše hříchy sám dal zadostiučinění a tak nás věčně oblažil.
2. Aby nás zasloužil milosti.
3. Aby nám slovem i příkladem ukázal cestu k nebi.

Proč zvláštním způsobem uctíváme Pannu Marii?

Poněvadž je Matkou Boží a proto předčí všechny anděly a svaté:

1. důstojností a svatostí,
2. mocí a láskou. (Zdravas Maria, Anděl Páně, Růženec.)

ČTVRTÝ ČLÁNEK VÍRY

. . . trpěl pod pontským Pilátem, ukřižován, umřel i pohřben jest.

Co vytrpěl Ježíš Kristus?

Pán Ježíš se z úzkosti krví potil na hoře Olivetské, byl odsouzen od Annáše, Kaifáše a Piláta, bičován, trním korunován; nesl těžký kříž a na kříži zemřel.

PÁTÝ ČLÁNEK VÍRY

... vstoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých.

Co se stalo při smrti Pána Ježíše?

Duše Jeho se oddělila od těla a sestoupila do před-

pekli, tělo bylo pohřbeno. Třetího dne se duše spojila opět s tělem a Pán Ježíš slavně vstal vlastní mocí z hrobu. Své zmrtvýchvstání vícekrátě předpověděl. Tím Pán Ježíš dokázal, že je opravdu Bůh. Proto i jeho učení je pravdivé; On také nás vzkřísí z mrtvých.

ŠESTÝ ČLÁNEK VÍRY

*. . . vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha,
Otce všemohoucího.*

Jak Pán Ježíš opustil tuto zemi?

Pán Ježíš čtyřicátého dne po svém zmrtvýchvstání vstoupil na nebesa s hory Olivetské. Tam žije a kraluje a za nás se přimlouvá.

SEDMÝ ČLÁNEK VÍRY

odtud přijde soudit živých i mrtvých.

Co vyznáváme těmito slovy?

Pán Ježíš přijde na konci světa s mocí a velebností, aby soudil: »Otec veškerý soud předal Synu.« (Jan 5, 22.)

OSMÝ ČLÁNEK VÍRY

Věřím v Ducha svatého.

Kdo je Duch svatý?

Duch svatý je třetí božská osoba, pravý Bůh.

Co působí Duch svatý?

1. Učí, posvěcuje a vede Církev.
2. Uděluje nám své milosti a dary.
3. Dává naší duši nadpřirozený život, osvěcuje, posiluje a těší nás. (Viz přídavek: modlitba k Duchu svatému.)

Co jest Církev?

Viditelné království Boží na zemi.

I. Založení Církve.

Kdo založil Církev?

Ježíš Kristus, Syn Boží.

Jak založil Pán Ježíš Církev?

1. Pán Ježíš shromažďoval kolem sebe věřící.
2. Z nich si vyvolil dvanáct apoštolů.
3. Dal jim moc věřící učit, udělovati jim svátosti a vésti je.
4. Ustanovil sv. Petra nejvyšší hlavou Církve: »Ty jsi Petr, to jest skála, a na té skále vzdělám Církev svou.« (Mat. 16, 18.) »Tobě dám klíče království nebeského.« (Mat. 15, 19.) »Pas beránky mé, pas ovce mé.« (Jan 21, 15—17.)
5. Soslal na ně o Letnicích Ducha svatého.

Jak je Pán Ježíš spojen se svou Církví?

1. Jest při ní, když učí.
2. Žehná jí, kde působí.
3. Pomáhá jí, když je pronásledována.

II. Zřízení Církve.

Jak se přijímá do Církve?

Do Církve se přijímá svatým křtem.

V Církvi jsou představení a podřízení. Papež a biskupové jsou představení; jsou nástupci apoštolů.

Nyní: papež, asi 1400 biskupů, 500.000 kněží a 350.000.000 věřících.

III. U r č e n í C í r k v e.

Proč založil Pán Ježíš Církev?

Aby vedla lidi ke spasení.

Jak vede Církev lidi ke spasení?

Učí lidi, posvěcuje je a vede, vykonávajíc úřad učitelský, kněžský a pastýřský.

Jaké úkoly má úřad učitelský?

Zachovávat neporušeně učení Kristovo a bez bludu a omylu je hlásati. Ve věcech víry a mravů je papež neomylný, dává-li rozhodnutí pro celou Církev; stejně obecný sněm církevní, t. j. papež spolu s ostatními biskupy.

Jaké úkoly má úřad kněžský?

Obětovati mši svatou, udělovati svaté svátosti a tak, věřícím zprostředkovati milost Boží.

Jaký úkol má úřad pastýřský?

Věřící k svatému životu přiváděti.

IV. V l a s t n o s t i C í r k v e.

Je jen jediná pravá Církev Kristova.

Které vlastností musí mítí pravá Církev Kristova?

1. Musí býti jednotná, v učení, v svátostech a ve své hlavě.
2. Musí býti svatá, musí přivádět lidi k svatosti.

3. Musí býti katolická, t. j. obecná, pro všechny časy, národy a místa.
4. Musí býti apoštolská, t. j. její představení musí býti řádnými nástupci apoštolů.

Která Církev má tyto čtyři vlastnosti, či znaky?

Jedině katolická. Vyplývá to vše ze spojení Církve s Kristem, Hlavou.

Jaké povinnosti máme vůči Církvi?

Přináležeti k ní, věřit jejímu učení, zachovávatí její příkazy, užívati její prostředkování milosti: »Milujme Pána Boha, milujme jeho Církev, jej jako otce, ji jako matku!« (Lev XIII.)

V. Rozšíření Církve.

Proč posílá Církev misionáře?

Poněvadž Kristus, Boží Syn, to nařídil: »Jděte do celého světa a kaďte evangelium.« (Mark. 16, 15.)

VI. Svatých obcování.

Kdo náleží k obcování svatých?

1. Pravověřící na zemi.
2. Svatí v nebi.
3. Duše v očistci.

»Tak i my všichni jsme jedním tělem v Kristu.« (K Řím. 12, 5.) »... tajemství vůle své ... aby totiž všecko opět spojil v Kristu, co jest na nebi i co jest na zemi.« (K Efes. 1, 10.) Žij s Církví — církevní rok.

DESÁTÝ ČLÁNEK VÍRY

hříchův odpuštění.

Mohou býti všechny hříchy odpuštěny?

Ano, když hříšník činí pokání a usiluje o napravení. »Bůh nechce smrti hříšníka.« (Ez. 33, 11.)

JEDENÁCTÝ ČLÁNEK VÍRY

těla vzkříšení.

Mrtví opět vstanou.

Co jest smrt?

Odloučení duše od těla a od všeho pozemského. Je to trest za hřích. Všichni lidé musí zemřít.

Kam přijde duše po smrti?

Před Boží soud, kde musí ze všeho klásti počet. — Soud soukromý.

Bude též všeobecný soud nad celým lidstvem?

Ano, neboť Ježíš, Syn Boží, řekl: »Přichází hodina, kdy všichni, kteří v hrobech jsou, uslyší hlas Syna Božího; a půjdou ti, kteří dobře činili, na vzkříšení života, ti však, kteří zlé páchali, na vzkříšení soudu. (Jan 5, 28. 29.)

DVANÁCTÝ ČLÁNEK VÍRY

a život věčný. Amen.

Koliký je život věčný?

Dvoji: věčný život blaženosti v nebi a věčný život zavržení v pekle.

Kdo přijde do nebe?

Ten, kdo zemřel v Boží milosti a nemá co trpěti za hříchy. Ten bude prost všeho zla a přešťasten v patření na Boha.

Kdo přijde do pekla?

Ten, kdo zemře ve smrtelném — těžkém hříchu. Bude věčně nešťasten. »Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného.« (Mat. 25, 41.)

Kdo přijde do očistce?

Do očistce přijde, kdo zemře sice v Boží milosti, ale má ještě trpěti za hříchy. Časné tresty.

Smrt, soud, nebe, peklo, nazýváme posledními věcmi člověka.

O PŘIKÁZÁNÍCH

I. P ř í k á z á n í B o ž í.

Jak zní Desatero Božích přikázání?

Já jsem Hospodin, Bůh tvůj.

1. V jednoho Boha věřití budeš.
2. Nevezmeš jména Božího nadarmo.
3. Pomni, abys den sváteční světil.
4. Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře ti bylo na zemi.
5. Nezabiješ.
6. Nesesmilníš.
7. Nepokradeš.
8. Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému.
9. Nepožádáš manželky bližního svého.
10. Aniž požádáš statku jeho.

PRVNÍ PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍ

V jednoho Boha věřití budeš.

Bůh je náš Stvořitel a proto má právo dávat nám zákony.

Co poroučí Bůh v prvním přikázání?

Abychom ctili jeho jediného jako Boha a Pána.

Čím ctíme Boha?

1. Vírou, nadějí a láskou.
2. Klaněním a odevzdáním do Jeho vůle svaté.

I. Věř v Boha, věř vše, co zjevil. Svou víru vyznávej slovem i skutky.

Které hříchy jsou proti víře?

Nevěra, zapírání víry, odpad od víry (od Církve), bludařství, pochybování o víře a vše, co vede k nevěře.

Co vede k nevěře?

1. Špatný život.
2. Styk s nevěrci.
3. Návštěva sektářských shromáždění, na př. adventistů, spiritistů, badatelů bible atd.
4. Tisk, noviny, knihy, divadla, kina, radio, pokud napadají víru.

II. Doufej od Boha věčnou blaženost, milost a odpuštění hříchů.

Které hříchy jsou proti naději?

Zoufalství, nedůvěra, opovážlivé spoléhání.

Odevzdávej se do vůle Boží v bídě, nemoci i smrti!

III. Miluj Boha nad všechno, neboť On tě stvořil, vykoupil i posvětil.

Láska k Bohu a k bližnímu je pravá láska. Láska k světu je žádostivost. Začínající láska, toť začínající spravedlnost; dokonalá láska toť dokonalá spravedlnost, svatost.

Které hříchy jsou proti lásce?

Každý těžký hřích. Zvláště pak reptání proti Bohu a největší ze všech hříchů vůbec, nenávist proti Bohu.

IV. Pouze Bohu budeš se klaněti.

Které hříchy jsou proti povinnosti Bohu se klaněti?

1. Nemodlí-li se někdo vůbec, nebo se modlí špatně, nebo modlitbu zanedbává.
2. Pověra, pověrečné hádání, astrologie.
3. Svatokrádež, přijímá-li někdo nehodně některou svátost, nebo zneuctívá-li osoby, místa a věci Bohu zasvěcené. Pouze Bohu se klaněj; uctívej Matku Boží, Pannu Marii, anděly a svaté; pamtuj na ubohé duše v očistci!

DRUHÉ PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍ

Nevezmeš jména Božího nadarmo.

Jak uctíváme jméno Boží?

1. Vyslovujeme-li je vždy s uctivostí. Hřích: urážení, rouhání se Bohu.
2. Přisaháme-li náležitě: ne falešně, ani bez potřeby, ani ve věci nedovolené. Hřích: křivá přísaha.
3. Splníme-li věrně sliby. Hřích: rušení slibu.

TŘETÍ PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍ

Pomni, abys den sváteční (neděli) světil.

Jak máme světit den sváteční?

Bez potřeby nesmíme konati práci služebnou a musíme se nábožně účastniti mše svaté, nejsme-li omluveni. Máme též poslouchati kázání a konati skutky bohumilé.

Jaká neděle, takový tvůj úmrtní den.

Svěcení dne svátečního je měřítkem úcty k Bohu v národě.

ČTVRTÉ PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍ

Cti otce svého i matku svou...

Čím jsme povinni rodičům, duchovním i světským představeným?

Láskou, úctou, poslušností. Oni zastupují u nás místo Boží a jsou našimi velikými dobrodinci. Rodiče mají děti z ruky Boží rádi přijmouti, je milovati a vychovati. I muž a žena mají vzájemně vážné povinnosti. Cti stáří!

PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍ

Nezabiješ.

Co se zakazuje v pátém přikázání Božím?

1. Sebevražda, vražda, zabití, zranění, souboj.
2. Msta, hněv, nenávisť, závist, žárlivost, hašteřivost, nadávky a nepřátelství.
3. Pohoršení, svádění. Nebuď vražedníkem duše bližního. Varuj se cizích hříchů!

ŠESTÉ A DEVÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍ

Nesesmilniš.

Nepožádáš manželky bližního svého.

Co žádají tato dvě přikázání?

1. Stydlivost.
2. Čistotu.

Kdo je stydlivý?

Kdo se bez potřeby neodhaluje, neprohliží, ani se nedotýká těch částí těla, jež mají být zahaleny. Porušení stydlivosti — samo o sobě lehký hřích — snadno vede k těžkému hříchu.

Kdo zachovává čistotu?

Ten, kdo uchová tělo i duši od zlé žádostivosti. Nečistota je vždy těžkým hříchem. když někdo dobro-

volně vyhledává hříšnou rozkoš nebo s ní souhlasí s jasným vědomím docela dobrovolně.

Co máme činit, abychom zachovali čistotu?

1. Rychle vypustiti z mysli nepočetné myšlenky nebo žádosti. Buď bdělý, modli se a pracuj!
2. Varovati se všeho, co svádí k porušení čistoty: neslušného oděvu a styku s nestydatými lidmi. Varuj se špatné četby, špatných novin, neslušných obrazů, románů, kin, tanců, divadel, nedovolených známostí, nestřídmosti v jídle a pití a společného koupání.
3. Uctívati Pannu Marii a často přijímati svaté svátosti. Nos i v noci kolem krku křížek nebo posvěcenou medailku.
4. Býti pevný a přísný i vůči sobě samému, odpírati rychle už první pokušení. Bůh vše vidí. Každé chvíle můžeme umřít!

Které jsou následky těchto hříchů?

1. Znesvěcení našeho těla, chrámu Božího.
2. Zaslepenost rozumu, slabost vůle, pokažení citů.
3. Často i nemoc, bída, hanba, nevěra a sebevražda.

SEDMÉ A DESÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍ

Nepokradeš.

Aniž požádáš statku jeho.

Kdo hřeší proti těmto přikázáním?

Kdo krade, loupí, lichváří, podvádí, poškozují cizí majetek a kdo nevrací nalezené nebo vypůjčené věci; též ten, kdo pomáhá k těmto hříchům.

Náhrada škody podle možnosti je nutná.

Podle desátého přikázání je hříchem každá nespravedlnost, byť i jen v myšlenkách a žádostech.

Jak se máme starati o peníze a o majetek?

Máme jej poctivě získávat, svědomitě s ním nakládati a dobře jej užívat.

OSMÉ PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍ

Nepromluviš křivého svědectví proti bližnímu svému.

Co se zakazuje v osmém přikázání Božím?

1. Bližnímu škoditi na cti křivým svědectvím, pomluvou, nactiutrháním nebo křivým podezíráním. Odvolej!
2. Urážeti pravdu lží, pokrytectvím, přetvařováním se a lichocením.
Mluv málo, ale vždy pravdu. Nevěř všemu, co slyšíš!

II. P ř í k á z á n í c í r k e v n í .

Jak zní nejdůležitější přikázání církevní?

1. Zasvěcené svátky světiti.
2. V neděle a zasvěcené svátky celou mši svatou zbožně slyšeti.
3. Ustanovené posty zachovávat.
4. Alespoň jednou za rok se zpovídati.
5. Alespoň jednou za rok, a to v čas velikonoční svátost oltární přijímati.

Má Církev právo dávat zákony a přikázání?

Ano, neboť je dostala od samotného Syna Božího, Ježíše Krista: »Cokoliv svážete na zemi, bude svázáno i na nebi.« (Mat. 18, 18.)

Které jsou zasvěcené svátky?

1. Svátky Páně: Narození Páně, Nový rok, Zjevení Páně, Zmrtvýchvstání Páně, Nanebevstoupení Páně, Seslání Ducha svatého, Nejsvětější Trojice, Boží Tělo a Svátek Krista Krále.
2. Svátky Panny Marie: Neposkvrněné Početí (8. prosince), Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna).
3. Svátky svatých: Sv. Petra a Pavla (29. června), Všech svatých (1. listopadu) a svátek zemského

patrona. (Na Moravě sv. Cyrila a Metoděje — 5. července). Tedy odečtou-li se neděle, celkem je 10 zasvěcených svátků za rok.

Dni postu. Nahlédni do diecésního postního řádu, který visí na dveřích kostela. Půst zdrženlivosti od masitých pokrmů zavazuje od 7. roku, půst újmy (jen jediné nasycení za den) od 21. roku do dokončeného 59. roku věku.

Proč jsou nařízeny posty újmy a zdrženlivosti?

1. Abychom činili pokání za své hříchy,
2. abychom zlé žádosti snadněji přemáhali.

Církevní zákoník obsahuje ještě další církevní přikázání:

1. V den svatého přijímání zůstaň od půlnoci lačný.
2. Neúčastni se bohoslužeb jinověrců.
3. Nečti, ani nepřecheovávej špatné knihy, spisy a noviny.
4. Neustanovuj své tělo po smrti k spalení.
5. Přispívej na účely Církve.

Ustanovila Církev na přestupky svých přikázání též tresty?

Ano; z nich nejdůležitější jsou:

1. Odepření svatých svátostí a jistých práv (exkomunikace, interdikt).
2. Odepření církevního pohřbu.

III. O přestoupení přikázání čili hříchu. O ctnosti čili o cvičbě v dobrých skutcích.

KŘESTANSKÉ CHOVÁNÍ

Co nám říká hlas svědomí?

1. Varuj se zlého!
2. Čiň dobré!

Láska je základní síla duše, rozhodující o mravním životě. Dobrý je člověk, miluje-li dobro, zlý, miluje-li zlo. »Láska nemůže býti nečinná!« (Sv. Augustin.)

I. V a r u j s e z l é h o .

Co je zlo?

Vlastní zlo je hřích.

Kdo hřeší?

Kdo přestupuje přikázání Boží nebo církevní vědomě a dobrovolně. (Kdo nezachovává přikázání Církve, rodičů, představených, přestupuje 4. přikázání Boží.)

Jak mohu zhřešit?

1. Špatnými myšlenkami, žádostmi, slovy nebo skutky.
2. Opomenutím dobrého, k němuž jsme povinni. (Zanedbání nedělní mše svaté, sv. zpovědi a sv. přijímání v době velikonoční.)
Hříchy jsou buď těžké (hříchy smrtelné) nebo lehké (hříchy všední).

Kdo se dopouští hříchu smrtelného?

Kdo přestupuje přikázání Boží nebo církevní ve věci důležité, zcela vědomě a zcela dobrovolně. Následky: smrtelný hřích připravuje duši o nadpřirozený život, milost posvěcující, všechny zásluhy pro nebe a činí nás neschopnými nové si získati, ba často na nás uvaluje těžké tresty na zemi. Kdo umírá ve smrtelném hříchu, bude zavržen.

Varuj se též lehkých hříchů, neboť i ony urážejí Pána Boha, jsou překážkou mnohých milostí, uvalují na nás tresty a často časem vedou ke hříchu smrtelnému.

Hřích je neposlušnost, nevděk, urážka Boha.

Co svádí člověka ke hříchu?

Zlá žádostivost, tento následek dědičného hříchu. »Neboť vše, co jest ve světě — žádost těla a žádost očí a pýcha života — není z Otce, nýbrž jest to ze světa.« (1. Jan 2, 16.)

Se zlou žádostivostí souvisí sedm hlavních hříchů: pýcha, lakota, nečistota, závist, nestřídmost v jídle a pití, hněv a lenost. Ony jsou kořenem všech možných hříchů. Proto bojuj proti nim.

Tvá hlavní chyba?

II. Či ň d o b r é !

Co je dobré?

To, co se Bohu líbí a co Bůh od nás chce:

1. Dobré skutky,
2. ctnosti,
3. dokonalost.

A) Či ň d o b r é s k u t k y.

Jejich předmět, tvůj úmysl i okolnosti musí býti mravně dobré, aby to byl opravdu dobrý skutek. Každý křesťan má takové dobré skutky konati. Pro hříšníka nejsou sice záslužny, ale jsou pro něj dvojnásob důležité, neboť mu pomáhají, aby opět od Boha obdržel milost. Víra bez skutků jest mrtvá. (Jak. 2, 26.)

Které dobré skutky máme konati?

Máme se modliti, postiti, dávatí almužnu a pracovatí tělesně nebo duševně.

Proč máme pracovat?

1. Poněvadž to Bůh poroučí.
2. Abychom splnili své stavovské povinnosti.
3. Poněvadž práce nese požehnání: chrání před dlouhou chvilí a nespokojeností, utužuje síly tělesné i duševní a udržuje je ve zdraví a svěžesti. Dobrý úmysl: vše pro Boha!

B) Cvič se v ctnosti.

Ctnost je zdatnost a pohotovost v konání dobrého.

Které jsou nejdůležitější ctnosti?

Tři božské ctnosti: víra, naděje, láska. Často je vzbuzuj.

Ostatní ctnosti se nazývají mravné ctnosti, na př.: opatrnost, spravedlnost, statečnost, mírnost, pokora a j.

Kristus nás učí mravným ctnostem v osmeru blahoslavenství: blahoslavení chudí duchem, tiší, lkající, kteří lačnější a žíznější po spravedlnosti, milosrdní, čistého srdce, pokojní, kteří protivenství trpí, neboť jejich jest království nebeské.

C) Úsilí o dokonalost.

Každý křesťan má usilovati o dokonalost. »Buďte dokonalí, jako Otec váš nebeský dokonalý jest!« (Mat. 5, 48.) »Obrať se přede mnou a buď dokonalý.« (Mojž. 17. 1.) Prostředky k dosažení jsou: četba Písma svatého, Následování Krista, účast v Mariánských družinách nebo jiných bratrstvech. Řeholníci k dosažení dokonalosti se zavazují trojím slibem: chudoby, čistoty a poslušnosti.

O MILOSTI A SVÁTOSTECH

I. O milosti.

Co je milost?

Milost je vnitřní, nadpřirozený dar, který nám Bůh uděluje, abychom mohli dojítí spásy a věčné blaženosti. Milosti nám zasloužil Ježíš Kristus.

Kolikerá je milost?

Dvoji:

1. posvěcující, jež nás činí dítkami Božími a dědici nebe;
2. pomáhající, jež posvěcuje náš rozum, pobádá a posiluje vůli, abychom konali dobré skutky.

Čím se posvěcující milost uděluje?

Ztratili-li jsme ji, můžeme ji dostat i ve svátosti křtu, pokání a vzbudíme-li dokonalou lítost. Ostatní svátosti milost posvěcující předpokládají a rozmnožují.

Čím můžeme dosáhnouti pomáhající milosti?

Modlitbou, jíž si milost vyprošujeme; svátostmi, jež milost udělují.

II. O svátostech.

Co je svátost?

Viditelné a působivé znamení milosti, jež bylo ustanoveno od Pána Ježíše.

Kolik je svátostí?

Svátostí je sedm:

1. křest,
2. biřmování,
3. svátost oltářní,
4. svátost pokání,
5. poslední pomazání,
6. svěcení kněžstva,
7. stav manželský.

1. S v á t o s t k ř t u.

Jak se uděluje křest?

Kdo křtí, musí liti vodu na hlavu a při tom říkati: »Já tě křtím ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.« Křest je první a nejdůležitější svátost.

V případě nevyhnutelné potřeby může křtiti každý člověk.

Co působí křest?

1. Odpouští hřích dědičný i všechny před křtem spáchané hříchy a uděluje milost posvěcující.
2. Činí pokřtěného údem katolické Církve.
3. Dává právo na pomáhající milost, již potřebujeme k opravdu dobrému katolickému životu.
4. Vtiskuje duši nezrušitelné znamení křesťana. Křestní kmotrové.

2. S v á t o s t b i ř m o v á n í.

Jak uděluje biskup svátost biřmování?

1. Vztahuje ruce nad biřmovanci a vyprošuje jim sedmero darů Ducha svatého.
2. Klade ruku na hlavu biřmovance, dělá mu na čele kříž svatým křížmem a říká: »Znamenám tě znamením kříže a posiluji tě křížmem spasení ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.«

3. Dává bířmovanci lehký políček. Nakonec všem uděluje požehnání: máš být vojínem Kristovým a statečně svou víru vyznávatí.
Kmotrové při bířmování.

3. Svátost oltářní.

Co je nejsvětější svátost oltářní?

Je to milostmi nejbohatší svátost: pravé tělo a pravá krev Pána Ježíše pod způsobami chleba a vína. Ježíš Kristus sám je tu přítomen s tělem i duší a krví, s božstvím i lidstvím. »A chléb, který já dám, tělo mé jest, které dám za život světa.« (Jan 6, 52.) Těmito slovy Pán Ježíš tuto svátost přislíbil.

Jak ustanovil Pán Ježíš nejsv. svátost oltářní?

Večer před svým utrpením vzal ve večeřadle chléb do svých nejsvětějších rukou, požehnal jej, dával učedníkům a pravil: »Vezměte a jezte, totoť jest tělo mé!« Potom vzal kalich s vínem a pravil: »Vezměte a pijte z toho všichni, neboť toto jest krev má! To činite na mou památku.«

Kdy totéž činili na jeho památku apoštolové a později jejich nástupci, totiž biskupové a kněží?

Při mši svaté.

Co jest mše svatá?

Je to tatáž oběť, již Kristus Pán přinesl při poslední večeři nekrvavým způsobem a následujícího dne krvavým způsobem na hoře Kalvarii. Také při mši svaté je Kristus Pán obětujícím knězem i obětním darem za hříchy světa.

Komu se obětuje mše svatá?

Pánu Bohu samému za živé i za zemřelé jako oběť chvály, díků, prosby a smíru.

Které jsou hlavní části mše svaté?

Obětování, proměňování (pozdvihování) a přijímání. Obětuj spolu, modli se a přístup k sv. přijímání. »Žádný skutek není tak svatý a božský, jako mše svatá.« (Koncil tridentský.)

Koho přijímáme ve svatém přijímání?

Přijímáme Ježíše Krista v nejsvětější svátosti oltární. On se s námi spojuje co nejúžeji, rozmnožuje v nás milost posvěcující, posiluje nás k dobrému a chrání před smrtelným hříchem. Chléb milosti — síly — života.

V čem záleží příprava k svatému přijímání?

Kdo jde k svatému přijímání, musí býti:

1. beze všech alespoň smrtelných hříchů — kdo udělal smrtelný hřích, musí se dříve vyzpovídati;
2. lačný — od 12 hodin v noci;
3. pobožný — příprava i díkůčinění. (Víra, naděje, láska, pokora, lítost.) Modli se o tři milosti: abys nikdy se nedopustil smrtelného hříchu, abys sis zvolil Bohem chtěné povolání a o šťastnou hodinu smrti. Přistupuj často, ba denně k svatému přijímání, ale vždy hodně. Nehodné sv. přijímání je svatokrádež.

4. S v á t o s t p o k á n í.

Co je svátost pokání?

Je to ona svátost, v níž kněz nám dává rozhřešení z hříchů.

Jak ustanovil Pán Ježíš svátost pokání?

Pán Ježíš večer po svém zmrtvýchvstání ve večeradle dechl na apoštoly a řekl jim: »Přijměte Ducha svatého; kterým odpustíte hříchy, odpouštějí se jim, a kterým je zadržíte, zadrženy jsou.« (Jan 20, 22.)

Co musíme činiti, abychom hodně přijali svátost pokání?

Nejdříve vyzpytuji své svědomí, potom vzbudím lítost a opravdové předsevzetí a vyznám své hříchy knězi. Po rozhřešení vykonám ihned jako dostiučení uložené pokání. Zpovědní tajemství: kněz nesmí nikdy nic ze svaté zpovědi vyjeviti.

Ze kterých hříchů se musíme zpovídati?

Jsme povinni se zpovídati alespoň ze všech hříchů těžkých, z nichž jsme se dosud platně nezpovíдали a udati jejich počet i okolnosti. Zpovědník je totiž otec, soudce, učitel, lékař i vůdce.

Vzbuzuj často dokonalou lítost, zvláště vždy večer při zpytování svědomí, nebo v nebezpečení života. Ó, Bože, je mně líto, že jsem urazil Tebe, nejvyšší dobro i svého nejlepšího Otce; odpusť mi, nechci již hřešiti.

Co jsou odpustky?

Prominutí časných trestů, jež uděluje Církev po odpuštění hříchů.

Co máme věřit o odpustcích?

O odpustcích jsou dvě věroučné pravdy (dogmata):

1. Církev má moc udělovati odpustky. »Cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno i na nebi. (Mat. 18. 18.)
2. Je velice užitečno získávati odpustky. Plnomocné odpustky jsou odpuštění všech časných trestů za hříchy, neplnomocné jen odpuštění části časných trestů.

K získání odpustků se vyžaduje: posvěcující milost, úmysl je získati a předepsané skutky.

5. P o s l e d n í p o m á z á n í.

Co praví Písmo svaté o posledním pomazání?

Apoštol Jakub napsal: »Stůně-li kdo z vás, povolej k sobě kněží Církve, a ti ať se modlí nad ním, mažíce ho olejem ve jménu Pána a modlitba víry uzdraví nemocného a polehčí mu Pán, a je-li ve hříších, budou mu odpuštěny.« (Jak. 5, 14.) Nemůže-li se nemocný zpovídati, má alespoň vzbuditi lítost.

Jak uděluje kněz poslední pomazání?

Maže nemocného svatým olejem na pěti čidlech a modlí se při tom: »Skrze toto svaté pomazání a své předobrotivé milosrdenství odpusť ti Bůh, čím jsi se provinil zrakem, sluchem atd.« Účinek posledního pomazání: odpuštění hříchů všedních, mimořádně i těžkých a mimořádně i trestů věčných, rozmnožení milosti posvěcující, posílnění v bolestech i ve smrtelném zápase, ba často i tělesné zdraví. Zavolej kněze včas!

6. S v ě c e n í k n ě ž s t v a.

Co praví Písmo svaté o svěcení kněžstva?

1. Ježíš Kristus dal apoštolům kněžskou moc.
2. Apoštolové tuto moc udělovali jiným.

Jakou moc má kněz?

1. Konati obět mše svaté,
2. udělovati svaté svátosti,
3. světiti a žehnati.

Kdo uděluje svěcení kněžstva?

Jen biskup. Činí tak modlitbou, vkládáním rukou, podáním pateny s hostií, kalicha s vínem a pomazáním. Čtyři nižší a tři vyšší svěcení. Svěcení na biskupa. Písmo svaté přikazuje: »Boj se Boha a měj v úctě jeho kněze!« (Sir. 7, 31.) Kristus Pán řekl: »Kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.« (Luk. 10, 16.)

7. Stav manželský.

Kdo ustanovil manželství?

Bůh sám už v ráji. Kristus pak povýšil manželství (dosud jen smlouvou) na svátost.

Jak se uzavírá manželství?

Snoubenci prohlásí před svým farářem a dvěma svědky, že se za sebe berou a kněz jim požehná. Svátost si udělují oba snoubenci sami.

Vlastnosti manželství:

1. Jednota: mezi jedním mužem a jednou ženou.
2. Nerozlučitelnost: »Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!« (Mat. 19, 6.)

Co působí tato svátost?

1. Rozmnožení posvěcující milosti.
2. Zvláštní milost pro manžely, aby spolu ve věrnosti žili a děti dobře vychovali.

Jsou též překážky manželství?

Ano, na př.: příbuzenství, trvající manželství, vyšší svěcení, slavný slib čistoty, manželství mezi katolícky pokřtěným a osobou nepokřtěnou, násilí, bázeň činí sňatek manželský neplatný, nedovolený. Manželství mezi katolíkem a pokřtěným nekatolíkem je bez církevní dispense zakázáno. Varuj se nebezpečných známostí.

Přečti si encykliku Pia XI. o manželství (Casti connubii) z 31. prosince 1930!

Obsah:

- I. díl: Požehnání manželství: dítě, věrnost, nerozlučitelnost (svátost).
- II. díl: Ponížení manželství: zneužití, usmrcení nenarozených, nevěrnost, falešná emancipace žen, rozluka.

III. díl: Prostředky záchrany: bázeň Boží, poučení snoubenců, spolupráce manželů, dobrá příprava na manželství, předpoklady hospodářské, šetři své zdraví!

8. Svátostiny.

Co jsou svátostiny?

Úkony podobné svátostem nebo jisté věci, jimiž Církev nám přivlastňuje milost:

1. Žehnání kněze. Žehnání dětí, příbytků, jídla, nemocných. Zažehnávání zlého ducha.
2. Svěcení, jež ustanovila Církev, na př. zvonů, sv. olejů, vody, křížů, růženců atd.

Církevní obřady jsou zevnější úkony a znamení při bohoslužbě; na př. klekání, spínání a zvedání rukou a j.

Konej svaté svatě!

Důležitým prostředkem milosti je

MODLITBA

Co znamená modlití se?

Zbožně rozmlouvati s Bohem nebo se svatými. Modlití se mohu ústy nebo vnitřně.

Proč se modlíme?

Abychom Boha chválili, prosili jej a jemu děkovali. Modlitba chvály, prosby a díky.

Proč je nám třeba modlitby?

1. Jako tvorové se musíme modlití. Je to naše povinnost Boha oslavovati.
2. Bůh to nařídil.
3. Bez modlitby nedosahujeme potřebných milostí, abychom bohumile žili a v dobrém až do konce setrvali.

Co působí modlitba?

Dává nám sílu k dobrému, útěchu v utrpení, pomoc v nouzi, milost setrvání v dobrém až do konce.

Jak se máme modlití?

Ve jménu Pána Ježíše: zbožně, pokorně, odevzdane do vůle Boží, důvěrně, vytrvale, buď sami nebo společně s jinými, za sebe i za ostatní lidi.

Kdy se máme modlití?

Zvláště ráno a večer, jsme-li v kostele, v pokušení, tísní a nebezpečí.

Které jsou nejdůležitější modlitby?

Otče náš. (Oslovení a 7 proseb.)

Zdrávas Maria.

Věřím v Boha.

Anděl Páně.

Vzbuzení víry, naděje a lásky.

Růženec.

Pobožnost křížové cesty.

ZPŮSOBY MODLITBY:

Sv. požehnání, procesí, pouti.

I. Modlitba ústní — na př. Otčenáš, Zdrávas Maria a j.

Otče náš, jenž jsi na nebesích! Posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům. A neuvoď nás v pokušení. Ale zbav nás od zlého. Amen. Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

II. Modlitba vnitřní — jako na př. tři praktické způsoby modlení:

První způsob:

- a) Vykonej přípravnou modlitbu jako před rozjímáním. Potom uvažuj o Desateru Božích přikázání. 1. přikázání. Co žádá? Jak já jsem je plnil? Lítost, předsevzetí. 2. přikázání atd.
- b) Nebo přemýšlej o užívání pěti smyslů. Oči jsou

dar Boží — slepota je veliké neštěstí. Jak jsem jich užíval? Neurážel jsem jimi Boha? Lítost, předsevzetí, prosba. Uši, jazyk atd.

- c) Přemýšlej o užívání trojí schopnosti duše: paměti, rozumu, vůle. Polepšení, lítost, předsevzetí.

Druhý způsob:

Poslouží k němu kterákoliv modlitba ústní, na př. Otče náš, Věřím v Boha.. U každého slova i výrazu vydržím v přemýšlení tak dlouho, pokud mi k tomu rozjímání dává podnět i látku. Nakonec rozjímání se změní v rozmluvu s Pánem Ježíšem, Pannou Marií...

Třetí způsob:

Použij týchž ústních modliteb, ale zůstaň v rozjímání u každého slova jen několik vteřin. Závěr této modlitby bude vnitřní rozhovor s nebeským Otcem, Pánem Ježíšem, Marií...

Mé vyznání víry

Podle předešlých otázek a odpovědí skládám stručně a jasně své katolické vyznání víry.

Jako člověk žiji s jinými lidmi na této planetě, nazývané země. Nebyl jsem tu vždy. Můj život má svůj začátek, jako vše ostatní. Příčina mého bytí není ve mně. Pocházím od jiných lidí a tito opět od jiných, až nakonec přijdu k prvnímu lidskému páru. První lidé vděčí za svůj život všemohoucí, vševědoucí, předobré stvořitelské duchové Bytosti. Tuto Bytost nazývám

BŮH

Bůh stvořil vše, universum, z ničeho. Jak to učinil, nikdo nedovede pochopiti. Rozum a víra mi jen praví, že On je Stvořitel všech věcí viditelných i neviditelných (duchů). To i můj omezený rozum dovede vyčíst ze stvořeného světa. Nejdříve Bůh stvořil na zemi věci neživé. Země byla pustá a prázdná. Je mi docela jedno, zda tuto Bohem stvořenou látku někdo nazve pralátka, materia prima, protony či elektrony. Jisté je jen, že pochází od Boha, který ji nadal podivuhodnými silami. Víra mne poučuje, že také vše živoucí pochází od Boha. Země byla připravena přijmouti život; tu se objevily rostliny, pak zvířata a nakonec člověk. Jak dlouho trvaly časové intervaly mezi jednotlivými tvůrčími akty, nikdo neví. Bůh stvořil vše ke své oslavě. Nerozumná příroda je tu též pro člověka. Mám ji užívat jako prostředku k snazšímu dosažení svého posledního cíle.

Můj poslední cíl je Bůh. Člověk má rozum, aby Boha poznával, svobodnou vůli, aby si Boha zamiloval, chválil a Jemu sloužil. Co Bůh chce ode mne, to mi praví hlas svědomí a zjevený Boží zákon, totiž Desatero Božích přikázání. Zachovávám-li je, budu na zemi šťasten i přes mnoho bolestných zkoušek, které Bůh dopouští. Víra mi slibuje odměnu na onom světě, věčně šťastný život. Neboť má duše, toto mé vlastní já, nezemře.

Je jednoduchá, nedělitelná, nesmrtelná a duchová. Ani Bůh ji nikdy nezničí. Proto budu žítí věčně. Zemru-li v přátelství s Bohem, jako Boží dítě, budu věčně šťasten v patření na Boha. Potom bude uspokojena má věčná touha po štěstí a dosažen můj cíl.

Neplnil-li jsem vůli Boží a přestoupil Jeho přikázání v důležité věci, dopustil jsem se těžkého hříchu. Může se tak státi myšlenkami, žádostmi, slovy, skutky i opominutím dobrého.

Zemru-li v tomto stavu, jsem navždy od Boha odloučen, zavržen do věčného pekla. Pokud jsem však ještě živ, mohu se vždy k Bohu vrátiti: »Vrať se zpět ke mně a já tě opět přijmu«, pravil On skrze proroka Jeremiáše (3, 1).

Hříchů sám se nemohu zbaviti. Bůh proto ve Starém zákoně zaslíbil lidstvu Vykupitele, který měl hříchy všeho světa vykoupiti. Tímto Vykupitelem je

JEŽÍŠ KRISTUS

On je centrem mého světového i životního názoru. Bez Krista je všude tma, nejistota, pochybování, nenávisť; v Kristu a s Kristem je světlo, jasnost, blaženost a láska.

V evangeliích nalézám popsany Jeho život, skutky, zázraky, utrpení, smrt, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Evangelia jsou pravé a důvěryhodné literární prameny. Kristus Pán předstoupil před svět jako zaslíbený Mesiáš, ba ještě více, dokázal, že je Syn Boží.

Bůh Otec Jej poslal: »Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby nikdo, jenž v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný.« Jan 3, 16. »I sám Otec, který mě poslal, vydal svědectví o mně.« Jan 5, 37. A toto svědectví: »Ty jsi můj Syn milý, v tobě mám své zalíbení.« Kristus je společní s Otcem, »neboť co Otec činí, to činí Syn stejným způsobem... Otec miluje Syna a proto dal vše v jeho ruce.« Proto může Kristus říci: »Otec a Já jedno jsme.« »Kdo věří v Boha, věří i ve mne.« »Otec je

to, který mne ctí, o němž vy pravíte, že je váš Bůh.« Za tuto pravdu jde až na smrt. I řekl mu velekněz: »Zapřísahám tě skrze Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li ty Mesiáš, Syn Boží? Dí mu Ježíš: Ty jsi to řekl; avšak pravím vám: od tohoto času uzříte Syna člověka seděti na pravici moci Boží a přicházeti v oblacích nebeských.« Mat. 26, 63. 64.

Jako Syn Boží může nám Kristus stále pomáhati: »Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, já vás občerstvím.«

Ježíš je jediný božský učitel. »Jeden je váš učitel, Kristus... Proto jsem přišel, abych vydal svědectví o pravdě... Já jsem cesta, pravda a život.« Žádá pro svá slova víru bez výjimky. Jeho důkaz zní: »Vpravdě, vpravdě pravím vám«, nebo »Kdo neuvěří, bude zavržen!« Kristus Pán dokázal své poslání a pravdivost svého učení zázraky: »Věřte mým skutkům... Skutky, které já činím, svědectví o mně vydávají.« Vykonal mnoho zázraků: proměnil vodu ve víno, rozmnožil chleby, utišil bouři na moři, uzdravil slepé, hluché, malomocné, chromé, vzkřísil mrtvé.

Uvažuje-li křesťan o Kristu, nesmí si všímat jen Jeho myšlenek, řečí a zázraků, ale i Jeho osoby. »Co praví lidé o Synu člověka.« Také Jeho osobu musíme poznávat. Jaký je jeho vztah k nebeskému Otci? Vždy, kdykoli Kristus mluví o sobě, mluví též o svém Otci. Přišel, aby činil vůli Otce svého. »Zdaliž jste nevěděli, že já musím býti v tom, co jest Otce mého?« Luk. 2, 49. Nehledá cti své, ale svého Otce. Umíraje, Jemu poroučí svou duši.

Ale i jako člověk je Kristus největší z lidí, nejvyšší ideál dokonalosti lidské přirozenosti. V Jeho srdci nalézáme nejušlechtilejší city: lásku, soucit, obětavost, radost, veselou mysl, milosrdenství, svatý hněv vůči nokrytectví a hrubosti. Ježíš nikdy nepřišel do rozpaků, nikdy neodkládal otázku k pozdější odpovědi, nikdy z jeho úst svět neslyšel: »Mýlil jsem se.« Jen On mohl položit otázku, jakou s výjimkou Panny Marie

nemůže žádný člověk dáti: »Kdo může mne vinit z hříchu?«

Proto já se mohu spolehnouti na Krista. On mi dá správný vhled do celého mého života se všemi jeho událostmi a obtížemi. A já Jej nejen obdivuji, ale musím i následovati. »Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.« Takový je Ježíš, můj Vykupitel; ani má vlastní síla, ani věda, ani práce, ani stroj: Kristus je můj Vykupitel. Jako Beránek Boží vykoupil hříchy celého světa, i mé hříchy svou smrtí na kříži. Vlastní krví omyl mou duši a zničil směnku, jež zněla proti mně.

Jak už dříve předpověděl, vstal třetího dne po své bolestné smrti vlastní silou z hrobu. Tím potvrdil pravdivost svých slov a dal nám záruku našeho zmrtvýchvstání. »Kdo ve mne věří, toho vzkřísím já v den poslední.« Tehdy totiž přijde Ježíš Kristus ve vši své slávě a velebnosti, aby soudil svět. »Otec předal všechn soud Synu.« Tehdy skončí dějiny světa i lidstva.

Ale ani mezi tím nás Bohočlověk Ježíš Kristus neopustil. »Hleď, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.« Je s námi ve své Církvi; je u nás zvláštním způsobem i v nejsvětější svátosti oltářní.

Kristus řekl: »Já jsem král, ale království mé není z tohoto světa.« Ono je jakousi částí nadpřirozené říše v tomto světě, stavbou, která nikdy nebude zničena. Ty jsi Petr, to je skála a na té skále vzdělám Církev svou a brány pekelné ji nepřemohou.

CÍRKEV

je Kristova říše na zemi. Ovšem on založil jen jedinou pravou Církev, tak jako je jen jediná pravda. Tato jediná je svatá, obecná apoštolská Církev římská. Církvi seslal Kristus

DUCHA SVATÉHO,

který vychází od Otce a Syna. Duch svatý učí a vede Církev skrze papeže, jemuž patří neomylnost, rozhoduje-li ve věcech víry a mravů pro celou Církev.

Duch svatý posvěcuje Církev a v ní rozděljuje své milosti především ve svátostech. Svátostí je sedm. Církev mne vede k Bohu. Musím ovšem plnit své povinnosti, totiž přijímati a věřiti její učení, používatí prostředků milosti, jež mi dává a zachovávati její příkázání, neboť kdo Církve neposlouchá, jak praví Kristus, budiž ti jako pohan a veřejný hříšník (publikán). Mé spojení s Církví je v nejužším vztahu se spojením s Bohem a s Kristem.

Církev ukládá mé slabosti velké pozadavky, ale dává mi též účinné prostředky: pomoc shůry, zvláště skrze přímlovu blah. Panny Marie, andělů a svatých. Vznešené příklady tolika světců a heroických křesťanů mi dávají mnoho podnětů i posily.

Toto je mé pevné přesvědčení: v katolické Církvi nacházím světlo, sílu a záchranu.

Ranní a večerní modlitba.

Ve jménu Otce, který mne stvořil ř, i Syna, který mne vykoupil ř, i Ducha svatého, který mne posvětil ř, vstávám (večer: jdu spát). - Nejsvětější Trojice, rač mně tohoto dne (večer: této noci) žehnati, mně vládnouti, mne ochraňovati a vésti k věčnému životu.

Rač mně požehnati se svým božským Dítěm i nejblahoslavenější Panna Maria.

Svatý anděle strážný, tobě odporučím sám sebe, stůj při mně tento dnešní den (tuto noc).

Věřím v Tebe, věčná Pravdo; doufám v Tebe, nekončné Milosrdenství, Dobroto a Věrnosti; miluji Tě, neskonalá Lásko a Krásu. Z lásky k ukřižované vtělené Lásce lituji všech hříchů svého celého života.

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii . . .

Mše svatá.

- I. Stupňové modlitby až k epištole: Modli se, vzbuzuj lítost!
- II. Od epištole k obětování: Pozorně slyš slovo Boží ze Starého i Nového zákona (kázání).
- III. Od obětování k proměňování: Obětuj s knězem sebe a všechny své modlitby i prosby nebeskému Otci!
- IV. Od proměňování k přijímání: Věř a modli se pokorně k Spasiteli pod způsoby chleba a vína.
- V. Od sv. přijímání: Přijmi Tělo Páně aspoň duchovně.

Před svatou zpovědí.

Duchu svatý, osvěť a posilni mě,
abych své hříchy náležitě poznal,
srdečně jich litoval,
upřímně se z nich vyzpovídal
a opravdu se polepšil. Amen. Otče náš ...

Vzbuzení dobrého úmyslu.

Bože můj, k větší cti a chvále Tvé obětuji Tobě všechny své myšlenky, slova i skutky; obětuji je Tobě ve spojení s úmyslem a zásluhami Ježíše Krista, Jeho nejvyšší Matky a všech svatých. Také si snažně žádám získati všechny odpustky, jež svými modlitbami a dobrými skutky dnes získati mohu.

Vzbuzení lítosti.

Bože můj. Mám v ošklivosti všechny hříchy své a žádám si upřímně, abych se jich byl nikdy nedopustil. Víím, jak trestuhodným jsem se stal, a jak jsem nebe ztratil a pekla zasloužil. Proto lituji všech hříchů svých a navždycky se jich odříkám. Ještě více jich však lituji proto, že jsem tak nevděčně více miloval tvory nežli Tebe, svého Stvořitele a nejlepšího Otce, nejvyšší a lásky nejhodnější dobro, a že jsem tvou nekonečnou velebnost tak těžce urazil. Činím opravdové předsevzetí svůj život polepšiti, všech hříchů, jakož i blízkých příležitostí ke hříchů se bedlivě varovati a tobě od této chvíle věrněji sloužiti. Ó Bože, dej mi milost k vyplnění mého předsevzetí. Amen.

Memorace.

Pomni, ó nejdobrotivější Panno Maria, že od věků není slýcháno, bys koho byla opustila, kdo pod ochranu tvou se utíká aneb o pomoc tě vzýval, anebo za nřimluvu tě žádal. Důvěrou touto posilněn, k tobě, Panno panen a Matko, spěchám, k tobě přicházím a

jako lkající hříšník stojím před tebou. Ó, Matko Slova, slovy mými nepohrdej, nýbrž milostivě slyš a vyslyš mne. Amen.

Klaním se Ti vroucně.

Klaním se ti vroucně, skrytý Bože náš,
Jenž tu ve svátosti sebe ukrýváš.
Zrak i hmat i chuť tu klame mysl mou,
jenom sluchu svému věřím s jistotou.
Na kříži jsi tajil pouze božství tvé,
zde však také skryto člověčenství tvé.
Ran tvých jako Tomáš vidět nežádám,
že Jsi Pán Bůh můj, vroucně vyznávám.
Abych v Tebe věřil, to mi račiž dát,
uč mne v Tebe doufat, Tebe milovat. Amen.

Můj životní pořádek.

1. Když se ráno probudím, poznamenám se sv. křížem a řeknu: Bože, všechno pro tebe! Pak vykonám ranní modlitbu. Ráno, v poledne a večer se modlím Anděl Páně a modlitbu k jídlu. Pokud možno denně jsem na mši svaté.
2. Své stavovské povinnosti chci plnit pečlivě a varovati se zahálky.
3. Neděle a zasvěcené svátky chci zbožně světit: nebudu konati práce služebné, ale zúčastním se mše sv. a přijmu svaté svátosti.
4. Ustanovené posty chci zachovávat.
5. Večer před spaním vyzpytuji svědomí (hlavní chyba?), vzbudím dokonalou lítost a pomodlím se: Otče, v ruce tvé poručím duši svou.

OBSAH:

Úvod	7
První část: <i>Vyznání víry</i>	9
Druhá část: <i>O přikázáních</i>	19
I. Přikázání Boží	19
II. Přikázání církevní	24
Třetí část: <i>O milosti a svátostech</i>	29
I. O milosti	29
II. O svátostech	29
Čtvrtá část: <i>Modlitba</i>	37
Mé vyznání víry	40
Dodatek	45
Ranní a večerní modlitba	45
Mše svatá	45
Před svatou zpovědí	46
Memorace	47
Můj životní pořádek	47

T. Rubatscher, S. J.: »Co věří katolíci?«
Přeložil Josef Poul. V knížkách řady PETROV
vyšlo tiskem a nákladem Brněnské tiskárny,
tiskařské a vydavatelské společnosti s r. o.
v Brně L. P. 1941.

NEDĚLNÍ

Den

list moravského katolického lidu

- přináší v každém bohatě obrázky vybaveném čísle
- přehled událostí doma i za hranicemi
- původní reportáže zeměpisné a kulturně-historické
- krajské přílohy s místním zpravodajstvím
- zemědělskou přílohu »Naše služba moravským zemědělcům«
- kulturní kroniku
- církevní věstník
- orelské zprávy z Ústředí a ze žup
- ženskou hlídku a zprávy ze Svazu katol. žen a dívek
- týdenní přehled rozhlasu
- a mnohé jiné zajímavosti

Nedělní Den možno objednat přímo v administraci Brno, Dominikánské nám. 5. Měsíční předplatné K 4.—, jednotlivá čísla v drobném prodeji K 1.—

CENA K 2-50